
===== Diktatör =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah

Geçen gün mahalledeki ezanla ilgili, *üçtebir sağır halimle rahatsız oluyorum, hiçbir şeyden uyanmayan oğlum ezanla uyanıp ağılıyor* mealli bir şikayet postası yazmak için müftülüğün sayfasını açtım. Eski bir dostum orada beni bekliyordu.

Bu size garip gelmiyor olabilir, ancak benim gibi *Dekemalizasyon* prensibiyle ruh sıhhatini korumaya çalışan birine sayfadaki Atatürk fotoğrafı tuhaf bir his uyandırdı. Yani, düşünüyorum düşünüyorum, müftülüğün web sayfasında havaya bakan Atatürk fotoğrafının ne işi var, hala çözemiyorum.

Hakkındaki bildik propagandaya yirmi sene boyunca maruz kaldığım doğrudur. Son zamanlarda kendisini en çok malum bayraklardaki kalpaklı fotoğrafıyla görüyorum ve içimde hiçbir zaman uyanmayan sevgi hisleri hala uyanmıyor. Bunu söylediğim için utanmam gerektiğini iddia edenler olacaktır velakin ben Atatürk'ün bir insandan fazlası olduğuna inanmıyorum. Askeri dehasının Zhukov, Patton veya Hindenburg'dan daha büyük olduğuna inanmıyorum. Siyasi dehasının fırsatçılık ve kozmetik devriminin ötesine geçtiğine veya vatan kurtaranların da seçim kaybedip görevi bırakabileceğini gösteren De Gaulle kadar olduğuna inanmıyorum. Atatürk'ün *bu milletin başına gelen en iyi şey* olduğuna inanmıyorum. Bilakis düşkünlüğünü fırsat bilip, onu *millet* haline getirmiş damarları kesen ve bugün yaşadığımız hemen her krizde payı bulunan biri olarak görüyorum. Bu ülkede İslam hala aynı yılgin tonla ezberden tekrar ediliyorsa mes'ulü odur, Kürtler *kendi polisimiz olacak* dediğinde Türkler elektrik çarpmışa dönüyorsa mes'ulü odur, kavmiyetçilik davasına şu kadar şehit verilmişse mes'ulü odur, lisanının lügati 300 kelimeye inmişse mes'ulü odur, "muhatap"ın iki t ile, "iddia"nın iki a ile, edat "de"nin ise birleşik yazılmasının bile mes'ulü odur.

6 yaşındaki çocuklara doğum yılını ezberletip, sonra bizi düşmandan nasıl kurtardığını anlattırıyorlar. Her duyduğumda *o olmasaydı acaba en fazla ne olurdu?* diye düşünüyorum. Fikri ve vicdanı Neyzen Tevfik'in hangi kafayla yazdığı meşuk malum deyişindekinden ötedekilere soralım: Ulus inşa projesi nihayetinde *net pozitif* diyebileceğimiz bir başarı mıdır? Verdiğimiz kayıp, kaybettiğimiz kültür, girdiğimiz kafa yapısı, bu boş gurur ve dünyayı algılamaktaki arızalarımız, yapıtaş olmak zorunda kaldığımız ulusa değdi mi?

Bu muydu yani, olabileceğimiz bu kadar mıydı?

Yaptıkları için *mecburdu, anlaşılmadı, etrafındaki kadro o kadardı, elinden ancak bu geldi* diyebilirsiniz, bunları Stalin için de söyleyebilirsiniz, Hitler için de. Yaptıklarını daha iyi yapma imkanı ondan sonra kimsede yoktu. Ondandır kimse onun kadar güçlü olmadı, eğer onu politik sıkıntılar, tuhaf bipolar hayat tarzımız, toplumdaki anormalliklerden sorumlu tutamayacaksak, ondan sonrakilerin hiçbirini tutamayız. Çünkü müteakip politikacıların hepsi, onun koyduğu kurallarla oynamak zorundaydılar. Bugün hala ona saygı duruşunda bulunmadan ve mezar defterine sanki okuyacakmış gibi bir şeyler

---

karalamadan, bu ÷lkede siyasi bir makam sahibi olmak m÷mk÷n deęil.

Ve ilginçtir, T÷rkiye’de okulda, törende, devlet dairesinde, müft÷l÷ę÷n web sayfasında fotoğrafını görd÷ę÷m÷z, şahsına mahsus kanunla korunan tek kişi olduğu halde, diktat÷rl÷ę÷nden şikayet edilen başkası. Hayatında tek bir serbest seğime girmemiş ama maşuklarına sorsan nazarından demokrasi sızıyormuş, ÷st÷m÷zdeki g÷lgesi, parkımızdaki heykeli olmadan demokrat olmamız m÷mk÷n değilmiş. Beriki de o kadar diktat÷r ki, daha *andımız* denen ve her T÷rk evladını ufacık bir yalancı haline getiren sabah duasından, asıl diktat÷r÷n adını çıkarmaya mecali yok.

Erdoęan’a diktat÷r diyenlerin, hakiki bir dikta ile tanışmalarına dua edeceğim de, kabak nihayetinde bizim de başımıza patlayacak diye kendimi tutuyorum.